Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-14, [iš Sočio – į Voronežą].

Marės šlama, šlama, akmenėlius

Marės šlama, šlama, akmenėlius griaudina. Saulė žiūri ir juokias.

Kiek tai amžių jau jos šlama ir saulė juokias[! —]

Ir kiek tai jau amžių, kaip žmogus rymo ir ilgis! Bangos dainai nėr pradžios ir nėr galo ir žmogaus dūšioj, ir bangos, ir bangų ilgėjimos dainai nėr pabaigos ir nėr galo… Žali, žali debesys, nepaprastai žali… Sako, kai žmogus ilgis — jo akys žalios. Kas žino? O aš manau, jei dūšia galėtų būti spalvota, ji būtų žalia kaip tie debesys danguj. Tuoj būtų sykiu ir marės, ir dangus, tuoj gal ir ilgėjimos nebebūtų — — —

Saulė žiūri ir juokias. Akmenėliai šneka, šneka… Iš tolimų, tolimų gelmių bangutės ateina. Pasižiūrėt in saulę. Pablizgėti, padegti… Ir mes ar ne taip pat kaip tos bangutės, ar ne iš tolimų gelmių ateiname, atplaukiame pažvelgti in saulę, pažvilgėti, padegti ir nueiti vėlei toli toli in nežinomas gelmes? Pakyla vėtra ir dainuojam mes kaip ir bangos ir spinduliai lūžta mumyse. Gerai, kad mes galime spindulius laužyt savyje. Gerai, kad mes galime dainuoti ir juokties… Ar yra vėjelis, ar nėra — bangos vis tiek ateina, vis tiek akmenėlius griaudena.

Ir laiminkim visa, kas gyva ir dainuoja, kas buvo bedugnėj, kas eina iš jos ar bent ją regėjo. Laiminkim. Laiminkim bangas… —

Tegu tau Saulė šviečia ir laimina — Bal[ytis].

14/V
Marių Pakrantės ir Saulė.

KOMENTARAI